RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 102.085 van 19 december 2001
in de zaak A. 83.160/XIV-3721.

In zake : XXX,
handelend in hoedanigheid van pleegvoogd
over
XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat U. CAEYMAN,
kantoor houdende te 1930 ZAVENTEM,
Parklaan 32

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, in zijn hoedanigheid van pleegvoogd van XXX, van XXX nationaliteit, op 27 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999, tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aan de verzoekende partij betekend op 29 januari 1999;

Gelet op het arrest nr. 81.770 van 13 juli 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SOMERS die, loco advocaat U. CAEYMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX is in België binnengekomen op 6 december 1995, houder van een XXX nationaal paspoort geldig van 29 mei 1995 tot 28 mei 2000, voorzien van een visum geldig vanaf 4 december 1995 tot 19 maart 1996.

1.2. XXX, werd geboren op 6 maart 1990. Zij liep zware brandwonden op in XXX en werd overgebracht naar België voor verzorging. Hier verblijft zij bij haar tante J.J., gehuwd met XXX., van Belgische nationaliteit. XXX. heeft een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend ten voordele van XXX.

1.3. Op 22 april 1996 werd een medisch verslag afgeleverd door het brandwondencentrum te Neder-Over-Heembeek.

1.4. Achtereenvolgens werden verschillende verlengingen van verblijf toegestaan.

1.5. Uit een attest van de Jeugdrechtbank te Brussel blijkt dat verzoeker een verzoekschrift heeft neergelegd om homologatie te bekomen van de pleegvoogdij over XXX.

1.6. Op 3 oktober 1997 geeft de minister van Binnenlandse Zaken de opdracht aan de burgemeester van Zaventem om een bevel tot terugbrenging ter kennis te brengen aan verzoeker.

1.7. Op 18 oktober 1997 verklaart de behandelende geneesheer-specialist van het brandwondencentrum onder meer het volgende :

> "Deze behandeling moet nog worden verlengd gedurende ten minste nog één jaar. Specifieke chirurgicale ingrepen zijn noodzakelijk en moeten in onze dienst uitgevoerd worden. De ernst van die littekens eist zorgen zonder onderbreking en het is moeilijk te denken dat ze in XXX kunnen voortgezet worden".

1.8. Op 29 januari 1998 deelt de minister van Binnenlandse Zaken mee aan de burgemeester van Zaventem dat het bevel tot terugbrenging mag worden ingetrokken.

1.9. Op 10 maart 1998 werd een medisch verslag opgesteld door Dr. G. DE BLOCK, raadsgeneesheer bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. In zijn "bespreking" stelt hij het volgende :

> "Vraagstelling dient te gebeuren bij onze ambassade te XXX.
> Zorgen zijn klassiek : drukpak, crèmes.
> Antwoord ambassade afwachten" .

1.10. Op 19 maart 1998 schrijft de gemachtigde ambtenaar in reactie hierop een brief aan de raadsgeneesheer waarbij hij vraagt om zijn verslag te verklaren en aan te passen in functie van de vraag aan de ambassade en waarin hij tevens vraagt naar de data van de ingrepen.

1.11. Op 30 maart 1998 wordt de pleegvoogdij van verzoeker gehomologeerd door de Jeugdrechtbank te Brussel.

1.12. Op 10 april 1998 werd een aanvraag ingediend voor XXX tot regularisatie op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De aanvraag is gesteund op medische redenen.

1.13. Op 11 mei 1998 antwoordt Dr. G. DE BLOCK onder meer het volgende :

> "(...)
> Onze ambassade heeft nog niet geantwoord.
> Drukpak niet meer aan gedurende één jaar sedert april 1998.

Alleen Nivea Crèmes.
(...)
De toekomst zal bepaald worden door patiënt zelf als ze ouder zal zijn.
(...)
Ik schrijf terug naar de ambassade.
Maar zuiver medisch bekeken is de terugkeer mogelijk
(...)".

1.14. De beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf luidt als volgt :

"(...)
De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10/04/98 bij de burgemeester van ZAVENTEM door XXX geboren te N.R. op 06/03/90, onderdaan van XXX, verblijvende HANDELSSTRAAT 29 1930 ZAVENTEM, in toepassing van art 9 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.
MOTIVERING
De aangehaalde medische argumenten zijn niet van die aard om verder verblijf in België te kunnen toestaan. Temeer daar uit het advies van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde controle-geneesheer blijkt dat de behandeling ook in het buitenland kan verdergezet worden. Bovendien geeft een pleegvoogdij geen recht tot verblijf in tegenstelling tot een adoptie, temeer daar het kind haar ouders nog heeft in het land van herkomst.
Bijgevolg dient de vreemdeling :
! gevolg te geven aan de bijlage 38, betekend aan XXX
(...)";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van de motiveringsverplichting (artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen); dat zij dit middel als volgt adstrueert :

"De tegenpartij heeft de verwerpingsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf gemotiveerd aanvoerende dat uit het advies van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde controle-geneesheer blijkt dat de behandeling ook in het buitenland kan verdergezet worden en XXX haar ouders nog heeft in het land van herkomst.
1. Dat aldus dient vastgesteld te worden dat uit de motivering dewelke de tegenpartij heeft aangevoerd tot staving van haar beslissing niet kan worden uitgemaakt welk land precies bedoeld wordt met 'het buitenland'. Dergelijke motivering is in strijd met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd (...) nu ter zake enkel XXX als relevant voor XXX kan beschouwd worden.
2. Dat de beslissing waartegen (het) beroep evenmin enige duidelijke, nauwkeurige en rechtsgeldige motivering bevat nu vastgesteld dient te worden dat deze in geen enkele mate enige reden aangeeft op basis waarvan de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde controle-geneesheer, dewelke geen specialist blijkt te zijn in behandeling van brandwonden, gemeend heeft te kunnen afwijken van de verschillende medische certificaten en verklaringen dewelke zijn afgelegd geweest

door Dr. A. VANDERKELEN, diensthoofd van het Brandwondencentrum te Neder-Over-Heembeek en als dusdanig een autoriteit inzake brandwonden dewelke heeft verklaard dat het moeilijk te denken is dat de nodige zorgen in XXX zouden kunnen verdergezet worden.

Dat de overheid er zich niet toe kan beperken een controle-arts aan te stellen dewelke volgens zijn eigen briefhoofd als werkingsterrein aanvoert : evaluatie menselijke schade, medico-legale expertise, openbare hygiëne en gezondheidseconomie terwijl de behandelende geneesheer, dewelke trouwens medische getuigschriften afgeleverd heeft, een specialist is in het medisch vakgebied waaronder de onderzochte persoon valt, in casu brandwonden. Dat de overheid evenzeer een expert in de betreffende materie had moeten aanstellen (...). De beslissing dd 13/1/99 werd dan ook niet afdoende gemotiveerd (...).

3. Dat de beslissing waartegen beroep evenmin voldoet aan de vereiste motiveringsverplichting waar dient vastgesteld te worden dat uit voormelde beslissing in geen enkele mate blijkt waar dan wel in het buitenland de nodige verzorging zou kunnen worden verdergezet zodat controle noch weerlegging van dit standpunt feitelijk onmogelijk wordt gemaakt.

Het middel is gegrond.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"Verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat uit de medische attesten van 10 maart 1998 en 11 mei 1998 blijkt dat de raadsgeneesheer van het Ministerie van Binnenlandse zaken zijn oordeel geveld heeft rekening houdende met het dossier en attesten afgeleverd door het brandwondencentrum te Neder-Over-Heembeek, met andere woorden rekening houdend met stukken opgemaakt door geneesheer-specialisten. Gelet op de gegevens uit deze dossiers en attesten en samen met zijn vaststellingen gedaan op 11 mei 1998 kon Dr. G. DE BLOCK besluiten dat 'zuiver medisch gezien' een terugkeer mogelijk is. Het weze duidelijk dat de opdracht van het departement naar de raadsgeneesheer toe geenszins was een oordeel te vellen over de behandeling die werd verstrekt in het brandwondencentrum, hetgeen hij als niet-specialist inderdaad niet zou kunnen. Het was enkel de bedoeling dat hij aan de administratie zou verduidelijken waaruit de behandeling precies bestaat en of deze behandeling al dan niet in XXX zou kunnen worden verdergezet. Het lijkt verwerende partij dus niet aannemelijk, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, dat de door het departement aangewezen raadgeneesheer niet over voldoende kwalificaties zou beschikken om deze specifieke inlichtingen te verstrekken aan het departement. Het zijn vaststellingen welke ook door een niet-specialist kunnen gedaan worden op grond van medische attesten van specialisten, het medische dossier en een onderzoek van de patiënt.

Het nut van zulke vaststellingen gedaan door een door het departement aangewezen geneesheer bewijst zijn nut reeds door het feit dat een correct beeld van de recente evolutie van het ziektebeeld aan het departement wordt medegedeeld. Want er dient toch op gewezen te worden dat het laatste medisch attest dat door verzoeker wordt overlegt dateert van 18 oktober 1997. Dat in dit attest wordt gesteld dat de behandeling, waaronder het dragen van een drukpak, nog één jaar dient te worden verdergezet, terwijl de raadsgeneesheer van het departement in mei 1998 attesteert dat een drukpak niet meer nodig is. Verwerende partij durft te stellen dat verzoeker nalatig is geweest door bij een evolutief ziektebeeld, zoals brandwonden, gedurende méér de één jaar geen medisch attest te overleggen. Het kan derhalve moeilijk aan verwerende partij worden verweten dat zij, om een correct beeld te krijgen van de ziekte, een raadsgeneesheer aanstelt en dat zoals supra geargumenteerd de door het departement aangestelde geneesheer voldoende gekwalificeerd is om de door het departement gevraagde informatie objectief en met kennis van zaken te verstrekken.

In het tweede deel van het eerste middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd om dat de Minister van Binnenlandse Zaken geen specificatie geeft 'waar dan wel' in het buitenland de medische behandeling dient te worden voortgezet.

Verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat uit het medisch verslag blijkt dat een verdere medische behandeling in België niet meer noodzakelijk is. De Minister heeft echter niet tot taak te bepalen in welk specifiek land of 'waar dan wel' de nodige verzorging zou kunnen verdergezet worden. Verzoeker behoudt immers de vrijheid om zelf te kiezen waar zij een medische behandeling zou willen krijgen";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hierop als volgt antwoordt :

"De tegenpartij heeft de verwerpingsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf gemotiveerd aanvoerende dat uit het advies van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde controle-geneesheer (Dr.De Block) blijkt dat de behandeling ook in het buitenland (sic) kan verdergezet worden en XXX haar ouders nog heeft in het land van herkomst.

Dat aldus dient vastgesteld te worden dat uit de motivering dewelke de tegenpartij heeft aangevoerd tot staving van haar beslissing niet kan worden uitgemaakt welk land precies bedoeld wordt met "het buitenland".

Dergelijke motivering is in strijd met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd (...) nu ter zake enkel XXX als relevant voor XXX kan beschouwd worden vermits het land van herkomst van XXX XXX is terwijl het gebruik van de term het buitenland zoals verwerende partij doet, niet toelaat te besluiten dat XXX bedoeld wordt.

Dat tevens het gebruik van de term buitenland in zijn algemeenheid controle en/of weerlegging van dit standpunt feitelijk onmogelijk maakt. Dat er immers uiteraard ongetwijfeld landen zullen zijn waar de behandeling kan verdergezet worden, doch dat er ook landen zullen zijn waarin dit niet kan. Het gebruik van de omschrijving het buitenland laat niet toe dit onderscheid te maken.

Dat het verweer van de verwerende partij desbetreffend inhoudt dat zij stelt dat zij geen land diende aan te duiden en de term het buitenland volstond daar XXX de vrijheid behoudt om zelf te kiezen waar zij een medische behandeling zou willen krijgen.

Dat dit standpunt niet kan weerhouden worden nu dit vooreerst voorbijgaat aan de feitelijke situatie dat XXX amper 9 jaar oud is en een kind van deze leeftijd zich niet zomaar verplaatst (begeleiding, financiën, ...) onverminderd de bijkomende problemen daar zij geen vader meer heeft, de moeder verzeild is in de prostitutie, om nog maar te zwijgen van dezelfde juridische problemen waarmee XXX in om het even welk ander land zou geconfronteerd worden als nu in België daar zij in andere landen ook een vreemdeling zal zijn en alsdusdanig onder het vreemdelingenrecht van het betreffend land zal vallen. Dat de vermeende "vrije keuze" waar verwerende partij het over heeft niet bestaat en een utopische voorstelling van zaken is.

Dat tenslotte de stelling van verwerende partij dat verwijzing naar "het buitenland" volstond, wordt tegengesproken in haar eigen memorie van antwoord waar op pagina 4,alinea 1 verwerende partij zelf stelt : 'Het was enkel de bedoeling dat hij (= Dr. De Block) aan de administratie zou verduidelijken waaruit de behandeling precies bestaat en of deze behandeling al dan niet in XXX zou kunnen worden verdergezet. " (...)

Dat de beslissing waartegen beroep evenmin enige duidelijke, nauwkeurige en rechtsgeldige motivering bevat nu vastgesteld dient te worden dat deze in geen enkele mate enige reden aangeeft op basis waarvan de door de Dienst Vreemdelingenzaken

aangestelde controle-geneesheer, dewelke geen specialist blijkt te zijn in behandeling van brandwonden, gemeend heeft te kunnen afwijken van de verschillende (5) medische certificaten en verklaringen dewelke zijn afgelegd geweest door Dr. A. VANDERKELEN, diensthoofd van het Brandwondencentrum te Neder-Over-Heembeek (...) en alsdusdanig een autoriteit inzake brandwonden dewelke heeft verklaard in zijn diverse bovenvermelde medische certificaten dat het moeilijk te denken is dat de nodige zorgen in XXX zouden kunnen verdergezet worden.

Dat de overheid er zich niet toe kan beperken een controle-arts aan te stellen dewelke volgens zijn eigen briefhoofd als werkingsterrein aanvoert : evaluatie menselijke schade, medico-legale expertise, openbare hygiëne en gezondheidseconomie terwijl de behandelende geneesheer, dewelke trouwens medische getuigschriften afgeleverd heeft, een specialist is in het medisch vakgebied waaronder de onderzochte persoon valt, in casu brandwonden.

Dat de overheid evenzeer een expert in de betreffende materie had moeten aanstellen (...).

De beslissing dd 13/1/99 werd dan ook niet afdoende gemotiveerd (...).

Dat trouwens uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar dewelke het dossier van verzoekende partij behandelde, zelf reeds vragen bleek te stellen bij het verslag dd 10/3/98 van Dr. De Block nu deze dd 19/3/98 Dr. De Block heeft aangeschreven en deze heeft verzocht zich nader te verklaren aangezien deze vaststelde dat Dr. De Block zeer oppervlakkig bleef en de bevindingen van deze blijkbaar niet dezelfde waren als deze van de behandelende arts van verzoekende partij in het Brandwondencentrum te Neder-over-Heembeek (...):

"A la lecture du dossier je constate en effet:

1. Que le traitement décrit dans le certificat médical rédigé le 18/10/97 par l'hôpital militaire est en tout point identique à celui décrit dans le certificat médical du 20/7/96.

Faut-il en conclure qu' aucune amélioration n' a été constatée et que l'enfant présente encore des blessures insuffisament cicatrisées ou sensibles ? (Ce qui est tout à fait contradictoire avec votre rapport qui ne fait pas état de ce type de blessures et stipule de plus que le traitement est classique). Eclaircir s.v.p. et modifier en fonction la demandé à l'ambassade."

Dr. De Block blijkt in eerste instantie hier niet op te reageren zodat hem door de betreffende ambtenaar een herinnering wordt gestuurd dd 21/4/99 (...)

Vervolgens schrijft Dr. De Block dd 11/5/98 de betreffende ambtenaar aan (...) waarbij vastgesteld dient te worden dat deze in geen enkele mate antwoordt op de vraagstelling van de betreffende ambtenaar om zich nader te verklaren opzichtens de medische verslagen van het brandwondencentrum.

Bovendien, blijkt uit het verslag van Dr. De Block dd 10/3/98 (...) dat deze stelde dat aan de Belgische ambassade te XXX dient gevraagd te worden of de nodige verzorging aldaar al dan niet kan verstrekt worden aan verzoekende partij.

Vervolgens dient nu te worden vastgesteld dat, waar in zijn verslag dd 10/3/98 Dr. De Block stelt dat aan de ambassade dient gevraagd te worden of de medische zorgen waaraan verzoekende partij behoefte heeft aldaar kunnen verstrekt worden, zodat dient aangenomen te worden dat Dr. De Block de toestand in XXX niet kent, Dr. De Block plotseling in zijn verslag dd 11/5/98 (...) stelt dat een terugkeer mogelijk is terwijl hij op dat moment van de Belgische ambassade te XXX nog geen antwoord had gekregen, zoals blijkt uit zijn verslag dd 11/5/98 waar Dr. De Block uitdrukkelijk stelt 'Onze ambassade heeft nog niet geantwoord'.

Dat niet anders kan dan vastgesteld te worden dat de opnie van Dr. De Block in zijn verslag dd 11/5/98 en waarop de beslissing van de Minister dd 13/1/99, voorwerp van huidig verzoek tot nietigverklaring, blijkt gesteund te zijn, volkomen ongefundeerd is nu deze niet alleen geen specialist inzake brandwonden is doch bovendien het advies van de Belgische ambassade in XXX niet heeft afgewacht terwijl hij dit zelf eerder als noodzakelijk had bestempeld en hiermee heeft erkend zelf niet te weten of de behandeling in XXX kon verdergezet worden (zoniet zou Dr. De Block in zijn verslag

dd 10/3/98 niet gesteld hebben dat dit aan de ambassade te XXX diende gevraagd te worden).

Dat het dan ook niet voor ernstige betwisting vatbaar is dat de Minister zich niet op de verslagen van Dr.De Block kon steunen.

Dat verzoekende partij wenst te laten opmerken dat verwerende partij in haar memorie van antwoord (pagina 4, alinea 1) stelt : "het was enkel de bedoeling dat hij (=Dr. De Block) aan de administratie zou verduidelijken waaruit de behandeling precies bestaat en of deze behandeling al dan niet in XXX zou kunnen verdergezet worden. Het lijkt verwerende partij dus niet aannemelijk in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, dat de door het departement aangewezen raadsgeneesheer niet over voldoende kwalificaties zou beschikken om deze specifieke inlichtingen te verstrekken aan het departement."

Dat echter zoals eerder reeds gesteld, Dr. De Block zelf heeft te kennen gegeven zelf deze kennis niet te hebben daar deze in zijn verslag dd 10/3/98 heeft gesteld dat aan de Belgische ambassade te XXX diende gevraagd te worden of de behandeling aldaar kon worden verdergezet, zoniet zou hij het niet nodig hebben geacht dit te vragen aan de ambassade.

Dat het dan ook des te flagranter is dat uiteindelijk Dr. De Block advies heeft gegeven zonder het antwoord van de Belgische ambassade af te wachten.

Dat tenslotte samen met verzoekende partij het arrest waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de betwiste beslissing van de Minister dd 13/1/99 werd bevolen, volkomen terecht vaststelt dat het attest van 10/3/98 van Dr. De Block niet aanduidt op welke elementen van het dossier hij zijn besluiten steunt; dat inderdaad de uitdrukking in dit verband in de zin van "ik heb het dossier bestudeerd" nietszeggend is; dat eveneens dit een onvolledig overzicht geeft van de actuele en toekomstige medische behandelingen XXX gelet op en in verhouding tot de rapporten van de behandelende geneesheer-specialist Dr. VAN DER KELEN. Dat inderdaad het medisch onderzoek door Dr. De Block vrij snel schijnt gebeurd te zijn nu een beschrijving van de letsels en van de eventueel te volgen behandelingen niet wordt opgenomen in voormelde brief (...)";

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij hieraan in haar laatste memorie in essentie niets meer toevoegt;

2.5. Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éénzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in

feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de behandelende arts-specialist in het medisch certificaat van 18 oktober 1997 verklaart dat "(s)pecifieke chirurgicale ingrepen zijn noodzakelijk en moeten in onze dienst uitgevoerd worden" en "(d)e ernst van die littekens eist zorgen zonder onderbreking en het is moeilijk te denken dat ze in XXX kunnen voortgezet worden"; dat de controlearts in zijn verslagen van 10 maart 1998 en 11 mei 1998 stelt dat moet worden gewacht op het antwoord van de ambassade van België te XXX; dat is gebleken dat het gaat om het antwoord op de vraag of de betreffende zorgen ook in XXX voorhanden zijn; dat de controlearts in datzelfde rapport van 11 mei 1998 stelt dat "zuiver medisch bekeken (...) de terugkeer mogelijk (is);

Overwegende dat de bestreden beslissing enkel motiveert dat "(d)e aangehaalde medische argumenten (...) niet van aard (zijn) om verder verblijf in België te kunnen toestaan (...) (t)emeer daar uit het advies van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde controle-geneesheer blijkt dat de behandeling ook in het buitenland kan verdergezet worden";

Overwegende dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de behandeling die betrokkene dient te ondergaan ook in XXX, land van herkomst van betrokkene, voorhanden is; dat de bestreden beslissing enkel stelt dat de behandeling ook in het buitenland kan worden verkregen; dat het evenwel in hoofde van een minderjarig kind, dat naar België werd overgebracht voor medische verzorging van zware brandwonden en waarbij niet blijkt dat deze behandeling in België is beëindigd of stopgezet, van essentieel belang is te weten of de voortzetting van deze medische behandeling beschikbaar is in het land waarnaar het bij uitvoering van de weigeringsbeslissing zou worden overgebracht, i.e. in casu naar XXX; dat de formele motivering hierop geen antwoord biedt, doch zich beperkt tot het stellen dat deze in het buitenland kan worden verdergezet; dat de formele motivering van de bestreden beslissing dan ook dermate algemeen en vaag is, dat ze niet kan beschouwd worden als een afdoende motivering in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarvan de draagwijdte hiervoor nader is toegelicht; dat immers uit deze algemene motivering niet de precieze en concrete redenen, toegespitst op de concrete aanvraag tot machtiging tot verblijf, blijken; dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999, tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aan XXX, in zijn hoedanigheid van pleegvoogd van XXX, betekend op 29 januari 1999.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**